

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

התפילה החביבה על הרבי הרב נחום סטילרמן

הסיפור שלי מתחיל כאשר הגעתי יחד עם משפחתי למצרת לארצות הברית, בחודש תשרי תשי"ב (1951). עד אז שהינו במחנה עקורים, אחרי שנמלטנו מרוסיה. בהמשך, סייעו לנו אנשי הג'וינט (קיצור של American Jewish Joint Distribution Committee, ארגון סיוע יהודי אמריקני) לעבור לווייליאמסבורג, ברוקלין. הם העמידו שם לרשותנו דירה למשך כמה חודשים, ואחר כך עברנו לשכונת קראון הייטס, שם פתח אבי את חנות המכולת הראשונה שהייתה סגורה בשבתות. כל חבריו אמרו לו שהוא לא יצליח לשרוד בתחום זה אם יסגור את החנות יומיים בשבוע, שכן באותם ימים היו בתוקף ה"חוקים הכחולים", כפי שכונו אז, שאסרו על פתיחת עסקים בימי ראשון. אולם, אבי בשום פנים ואופן לא היה מוכן להפעיל את העסק בשבת, והוא שאל את הרבי האם בנסיבות אלו עדיף שייכנס לתחום עיסוק אחר. הרבי יעץ לו להמשיך בתפעול חנות המכולת, וכמובן, להמשיך לסגור אותה בשבתות.

בתחילת שנות תשי" (1950), כאשר הייתי בסביבות גיל תשע, הפכתי לנער השליחויות של אבי. בעזרת מעין מריצה תלת-גלגלית, הייתי מוביל את המשלוחים ללקוחותי - והיו לנו כמה לקוחות רמי-מעלה. ביניהם היו הרבי ואשתו - הרבנית חיה מושקא, אמו של הרבי - הרבנית חנה, וחמותו של הרבי, אלמנת הרבי הקודם - אדמו"ר הרי"צ.

בין שאר לקוחותינו המפורסמים נמנו האדמו"ר מקו'ניץ, האדמו"ר מבאבוב, האדמו"ר מקוזלוב, והאדמו"ר מנובוניסק, שהתגוררו ופעלו באותם ימים בקראון הייטס. העסק מעולם לא גרף הון רב, אבל עבדנו קשה מאוד, והצלחנו להתפרנס. אני אישית הייתי צריך לקום בחמש בבוקר כדי להתחיל להתכונן למשלוחים, ואבי - שהיה קם עוד יותר מוקדם ממני - היה נשאר בחנות עד השעה אחת עשרה בלילה.

ואז, יום אחד - היה זה בשנת תשי"ג (1953) או תשי"ד (1954) - הגיע אל אבי חסיד חב"ד בשם ר' יעקב ליפסקר ואמר לו שהוא מעוניין לפתוח עוד חנות מכולת בשכונה, במרחק רחוב אחד בלבד מאתנו. אבי אמר לו, "בקושי יש מספיק לקוחות כדי לפרנס משפחה אחת. איך יוכלו שתי משפחות להתפרנס מאותו

עיסוק? וחופץ מזה, המפיצים הסיטונאיים לא יספקו לך סחורה, מאחר שהם כבר מספקים לי".

אך ליפסקר התחנן, "אני חייב להתפרנס". בתגובה, הציע אבי, "בא נלך אל הרבי; מה שהוא יאמר, אעשה".

הם הלכו אל הרבי, שהקשיב לטיעוני שני הצדדים, של אבי ושל ליפסקר. אחר כך אמר להם הרבי, "בנסיבות רגילות, מר סטילרמן צודק. לא תוכלו שניכם להתפרנס מאותו עסק. אך, אני מבטיח לכם שהקב"ה ידאג לפרנסה עבור שניכם".

אבי שמע את הדברים, ומאחר שהוא בטח לחלוטין ברבי, הוא הביע את הסכמתו. לא זו בלבד שהוא לא עיכב בידי ליפסקר לפתוח מכולת מתחרה, הוא אף הלווה לו סכום כסף כדי לסייע לו בכך!

יתרה מכך, אבי אפילו סייע לו באופן פעיל להצליח. אם קרה שנגמר לליפסקר מוצר מסוים, אבי היה שולח לו מתוך המלאי שלו. אני זוכר זאת היטב, משום שאני הייתי זה שמעביר את המצרכים לליפסקר. בעיניי זה היה נראה הסדר מגוחך, ואף על פי כן, איך שהוא, שניהם הצליחו להתפרנס, בדיוק כפי שהבטיח הרבי.

«

תפילה היא זו אצל הרבי, אך בפעם הבאה שיהיה כאן אשאל אותו בשמך".

בשבוע שאחר כך, כאשר הבאתי לה את המשלוח, היא אמרה, "אני שמחה כל כך שיש לי תשובה לשאלתך".

היא עצרה לרגע, ואני חיכיתי בציפייה גדולה לשמוע את התשובה.

"זו תפילה מאוד קצרה", היא אמרה. "זו התפילה הראשונה שאנו אומרים בבוקר - מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי בחמלה, רבה אמונתך".

"זה הכל?", שאלתי.

"כן", אמרה הרבנית, "זו התפילה החביבה עלי".

הופתעתי מאוד, אך שמחתי לשמוע זאת, וכך אימצתי גם אני את התפילה הזו בתור התפילה החביבה עלי.

כעבור זמן, שמעתי שהרבי נשא שיחה בנושא תפילת 'מודה אני', והוא אמר שהמסר של תפילה זו הוא, שהקב"ה נותן בנו אמון רב, ולכן, הבה לא נאכזב אותו. כיצד אנו יודעים שהקב"ה נותן בנו אמון רב? משום שהוא העניק לנו יום נוסף של חיים, אף שאיננו חייב לנו דבר.

זה הפך להיות היעד שלי בחיים - לא לאכזב את הקב"ה בהישגים שלי מדי יום. את זאת למדתי מהרבי, בעזרתה הנדיבה של הרבנית חנה.

הרב נחום סטילרמן גייס למעלה מ-400 מיליון דולר לטובת מטרות יהודיות שונות לאורך חמישים השנים האחרונות. הוא מתגורר בירושלים, שם הוא רואיין בחודש אדר ב', תשע"ו (2016).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ח — הרבי שלח מכתב לאלוף אריאל שרון בו הוא מנחם אותו על אובדנו הטראגי של בנו מפליטת כדור בביתם. במכתב מבאר הרבי בביאור נפלא את נוסח הניחום המסורתי "המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים". הרבי המשיך לשבח את האלוף על ההשראה העצומה שהוא עורר בלבם של יהודים רבים ברחבי העולם, כאשר הניח תפילין בכותל המערבי במהלך ביקורו במקום לאחר המלחמה.¹ י"ג תשרי

1 אג"ק חכ"ה ע' ג'

במהלך תקופה זו, הזיכרונות החדים ביותר שלי הם מהבאת המשלוחים לאמו של הרבי, הרבנית חנה, שתמיד התייחסה אלי בלבביות רבה, והציעה לי תמיד כוס חלב - מחומם בחורף, וקר בקיץ - בכל פעם שהייתי מגיע אליה.

מאוד חיבבתי את הרבנית חנה. הייתה לה שמחת חיים, היא תמיד הקרינה אופטימיות רבה, ותמיד היה חיוך נסוך על פניה. היא נתנה לי את ההרגשה כאילו היא סבתא שלי, ושממש היה אכפת לה ממני - הילד הקטן שסחב עבורה את המצרכים.

תמיד היא הייתה מתעניינת ושואלת אותי, "מה שלום אמך? מה שלום אביך?" לפעמים, כאשר לא הסתדר לי להביא אליה את הקניות, ומישהו אחר היה מוסר לה את המשלוח במקומי, היא נהגה להתקשר לאבי ולהתעניין האם הכל בסדר אתי, אם אני מרגיש טוב.

בזמן שהייתי שותה את החלב, היא הייתה מבקשת ממני לספר לה סיפורים. לכן, כדי לרצות אותה, הייתי מספר קטעים מתוך גיליונות ירחון הילדים "שיחות לנוער", ונראה היה שהיא תמיד נהנתה מהם.

יום אחד אמרתי לה, "הרבנית, קראתי סיפור מוזר, ותהיתי אם הוא אמיתי". היא שאלה מהו הסיפור, וסיפרתי לה את תוכן הסיפור שקראתי - שכאשר אדמו"ר הרי"צ, הרבי הקודם של חב"ד, היה ילד קטן, הוא שאל את אביו האם המלאכים יודעים לספור. אביו השיב כי איננו יודע את התשובה, אך מה שכן ידוע לו הוא שבכל פעם שיהודי אומר פרק תהלים, הוא בורא מלאך, ואותו מלאך מדליק נברשת המאירה 'בשמיים ממעל, ועל הארץ מתחת'. סיפרתי לה את כל זה, ושאלתי, "האם זה אמיתי?"

היא ענתה לי, "לא רק שהסיפור אמיתי, אלא שזה באמת מה שקורה".

"אם כך", אמרתי, "אומר פרק תהלים. לא אומר את כל ספר תהלים, אך אומר פרק או שניים, כי גם אני רוצה נברשת משלי".

היא חיכה אלי ואמרה, "כדי שתהיה לך נברשת, צריך שיהיה לך בית. האם אתה יודע כיצד לבנות בית? צריך תחילה שיהיה לך יסוד של תורה ומצוות. אחר כך, תבנה בית, ואז תוכל להתחיל לחשוב על נברשת".

פעם אחרת שאלתי אותה, "הרבנית, מהי התפילה החביבה על הרבי?" לא ברור לי מאיפה בדיוק צצה במחשבתי השאלה הזו, אך באותו זמן כבר הייתי נער בשנות העשרה, ועמדתי להתחיל את לימודי במכללה. רציתי לדעת מהי התפילה החשובה ביותר, כדי שתהיה לי תפילה אחת שאותה אוכל לומר במלוא הכוונה.

"כל התפילות הן חשובות", השיבה הרבנית, "אבל, אתה צודק, בטח יש אחת שחשובה יותר מהשאר. אינני יודעת איזו

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015